

Arrest

nr. 156 267 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 september 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 13 december 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze weigeringsbeslissing op 4 april 2014 bij arrest nr. 122 144.

1.2. Op 24 april 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 27 mei 2014 beslist de Commissaris-generaal om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen. De Raad verwerpt op 7 oktober 2014 dit beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 130 967.

1.3. Verzoeker dient op 6 januari 2014 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 18 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad verworpen op 14 augustus 2014 bij arrest nr. 128 074.

1.4. Verzoeker dient op 23 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 2 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 10.09.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 08.04.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat deze asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd namelijk iets minder dan 3 jaar en 7 maanden - geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Op 24.04.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel. Op 27.05.2014 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen, hem betekend op 28.05.2014. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 09.10.2014. Hiermee werd zijn tweede asielprocedure afgesloten. De duur van de tweede asielprocedure - namelijk iets meer dan 5 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft het feit dat betrokkene onafgebroken heeft gewerkt, dient er opgemerkt te worden dat deze , tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure(s) niet was (waren) afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Vermits de tweede asielprocedure werd afgesloten op 09.10.2014 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en hij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse en Engelse lessen gevolgd, heeft een cursus Socio-culturele integratie en Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, behaalde een inburgeringsattest, is werkwillig en legt diverse aanbevelingsbrieven voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tót de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.6. Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan verzoeker op 2 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 24.10.2014 te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het VN Vluchtelingenverdrag alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“III.1. Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

III.2. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele

motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

III.3. Vooreerst dient opgemerkt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn.

Dat er geen Belgische ambassade in het land van herkomst, zijnde Kirgizië. Dat mijn verzoeker geen papieren heeft om de bevoegde Belgische ambassade in het buurland Kazachstan te bereiken. Dat hij daarvoor geen reisdocumenten niet kan krijgen.

III.4. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, geleid tot systematisch en aanhoudend geweld ten aanzien van etnische Russen. Daarom kunnen zijn Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande

III.5. Mijn verzoeker verklaart bij terugkeer naar Kirgizië de kans loopt om te worden vermoord. Hij wordt gevisieerd door de agenten die hem arresteerden op 29 juli 2010 omdat hij een klacht tegen hen indiende bij het parket."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, alsook het VN Vluchtelingenverdrag, die geschonden worden geacht, geen betrekking hebben op de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard met het bestreden bevel als nvolging ervan. Deze aanvraag heeft geen uitstaans met artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, noch met het VN Vluchtelingenverdrag. Deze rechtsregels zijn enkel van toepassing in het kader van een asielaanvraag, en de schending ervan kan enkel nuttig worden aangewend in het kader van een beroep tegen een weigering van de vluchtelingenstatus, wat in onderhavig beroep niet het geval is. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissingen zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055). Een middel moet om ontvankelijk te zijn ook aangeven welke bepalingen van een bestreden besluit in strijd zouden zijn met de rechtsregel waarvan de miskening wordt aangevoerd. De Raad wijst erop dat wil verzoeker een rechtsmiddel op ontvankelijke wijze aanvoeren, hij er niet mee mag volstaan de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, alsook het VN Vluchtelingenverdrag als rechtsbeginselen geschonden te noemen. Hij moet ook een voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop dat deze rechtsregels door de bestreden beslissingen worden geschonden (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze deze door de bestreden beslissingen werden geschonden. Ambtshalve wordt de onontvankelijkheid van deze middelonderdelen vastgesteld.

3.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, maar uit zijn betoog kan

worden afgeleid dat hij doelt op de schending van de formele en materiële motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker, die weliswaar beweert dat de motivering niet voldoet maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. Verzoeker voert aan dat er geen Belgische ambassade is in zijn land van herkomst, Kirgizië, en dat hij geen papieren heeft om de bevoegde Belgische ambassade in het buurland Kazachstan te bereiken daar hij geen reisdocumenten kan verkrijgen.

Uit de in punt 1.4. vermelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker van dit element geen enkele melding heeft gemaakt, zodat de gemachtigde er ook geen rekening met kon houden. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, wat in deze niet het geval is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

3.5. Verzoeker herhaalt verder zijn asielmotieven, die hij tevens aanhaalde in zijn in punt 1.4. vermelde aanvraag. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze elementen en dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd:

"Betrokkene vroeg op 10.09.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 08.04.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...)

Op 24.04.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel. Op 27.05.2014 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen, hem betekend op 28.05.2014. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 09.10.2014. Hiermee werd zijn tweede asielprocedure afgesloten.

(...)

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

Hieruit blijkt dat het relaas van verzoeker reeds twee maal grondig werd onderzocht door de bevoegde asieldiensten en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch niet heeft geleid tot de verlening van internationale bescherming. Het CGVS stelt in de weigeringsbeslissing van 13 december 2013 dat *“de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Russen.”* Hieruit blijkt dat verzoeker de beslissing van het CGVS van 13 december 2013 verkeerd citeert. Het CGVS besluit vervolgens dat *“loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie”* en dat een individuele beoordeling van het asielrelaas van verzoeker nodig is. Zowel het CGVS als de Raad zijn tot het besluit gekomen dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen.

Uit de in punt 1.4. vermelde aanvraag blijkt dat verzoeker wederom hetzelfde relaas heeft gebracht in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker in zijn aanvraag geen nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voren werden gebracht en niet werden weerhouden, vindt steun in het administratief dossier. Verder blijkt ook uit de in punt 1.4. vermelde aanvraag dat verzoeker geen bijkomend bewijsmateriaal heeft geleverd. Het besluit van de gemachtigde dat de elementen ter ondersteuning van de in punt 1.4. vermelde aanvraag geen andere beoordeling kunnen wettigen en in huidige procedure niet aanvaard kunnen worden, is in het licht van deze omstandigheden dan ook niet kennelijk onredelijk.

Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde deze elementen en argumenten apprecieerde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een incorrecte feitenvinding of een onjuiste feitenappreciatie. Verzoeker brengt hiertoe geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift die de uitgebreide motieven in de eerste bestreden beslissing op ernstige wijze betwisten of weerleggen. Een loutere herhaling van wat reeds werd gesteld in de aanvraag is geen ernstige weerlegging van de relevante concrete motieven dienaangaande.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet betwist noch weerlegt.

3.5. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker verder geen middelen aanvoert die concreet tegen het bestreden bevel zijn gericht, zodat dit bevel gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond en kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES